

den Udfigt, de kunne have til at faa Forfremmelse og gode Ansættelser i disse Stillingen. Nu anføres det ganske vist, at andre Steder, som i England og i Hamborg, er der mange Danske, der faa Ansættelse som Skibsførere og Styrmand, men der maa vi lægge Mærke til, at for Hamborgs Vedkommende mangler der en søfarende Befolkning, som hører til den store Handelsflaade, de have, og det samme er ganske sikkert Tilfældet for en stor Del i England, hvor den uhyre store Handelsflaade næppe blandt de indfødte kan finde en tilstrækkelig Besætning. Det er derfor ikke at undres paa, at man der tager fremmede i sin Tjeneste. Men derfor er der ikke nogen Grund til for os at aabne Dørene paa videre Gaa, end vi ere i Stand til efter Lovforslaaget. Det maa jo erindres, at efter § 18 er Ministeren bemyndiget til, i foresaldende Tilfælde, at give Dispensation fra de Regler, som Lovforslaget indeholder i forskellige Retninger. I det jeg altsaa ikke hører til det Mindretal, som har stillet dette Forslag, vil jeg meent fraraade det høje Ting at gaa ind paa Mindretalsforslaaget — Til Lovforslagets § 16 hører Vædringsforslaget under Nr. 20. Det angaar Rejen, ad hvilken Bevis som Skibsfører, Maskinmester etc. skal blive meddelt. For nærværende Tid sker det saaledes, at Skibsførere, Sættefipvere og Styrmand faa deres Næringsbevis fra den Dvirighed, som de nærmest staa i Forhold til. Lovforslaget gaar derimod ud paa, at der skal være en Slags Centralisation i denne Retning, og at det skal overdrages til Navigationsdirektøren at meddele disse Beviser. Den Regel, som Lovforslaget saaledes har optaget, har adskillige Fordele, dels ved den Enartethed, som derved opnaas i de Forordninger, som stilles, for at man skal kunne modtage det paagældende Bevis, og dels ved den Anbefaling for en Skibsfører eller Styrmand, der ligger i at være i Besiddelse af et saadant Dokument, udstedt paa denne Maade, naar han søger Ansættelse paa fremmede Steder, og der kan maaske i flere Retninger være yderligere Fordele forbundne dermed. Udvalgets Flertal har derfor anset det for rigtig at blive staaende ved Lovforslagets Bestemmelse, medens det kun er et Mindretal, der har stillet en anden Regel op. Vædringsforslaget under Nr. 21 hører til § 17. Det er af samme Bestaaffenhed, som Forslag under Nr. 10 og gaar ud paa, at man forandrer Udtrykket „en i den offentlige Mening vanærende Handling“ til „Straf af offentlig Arbejde“. § 18 indeholder forskellige Henvisninger til forskellige

Paragraffer om den Dispensationsret, som overlades til Indenrigsministeren fra forskellige af de fastsatte Bestemmelser. Jeg maa nævne, at forskellige af disse Henvisninger maa, saaledes som den højtærede Formand fremhævede for lidt siden, rettes mellem anden og tredje Behandling, hvis vore Vædringsforslag vedtages. Til denne Paragraf hører Vædringsforslaaget under Nr. 22, der har Betydning for Dampskibe, der anstafes fra Udlandet, hvor det ofte er Tilfældet, at Føreren og Maskinmesteren i nogen Tid maa blive ved Skibet og altsaa uden at have dansk Indfødsret maa kunne udføre den dem paaalagte Vædring i Skibet i det mindste for den Tid, som Kontrakten lyder paa. — Jeg gaar nu over til at omtale § 19 med de dertil stillede Vædringsforslag under Nr. 23, 24, 25 og 26. Denne Paragraf gaar ud paa nærmere at definere forskellige af de Udtryk, som ere benyttede i det foregaaende, nemlig hvad der skal forstås ved indskrænket Fart, ved Tons, hvilket er Register-Tons, og ved Hestekraft, og den bestemmer, at dette sidste skal konstateres. Hvad den indskrænkede Fart angaar, har Bestemmelsen fra gammel Tid været den, at de Farvande, man reanede dertil, vare begrænsede mod Vest ved en Linie fra Vindsnæs til Grænsen mellem Tyskland og Holland og mod Ost ved en Linie, gaaende i Nord og Syd, noget østen for Bornholm. Med Hensyn til Grænsen mod Vest kan der jo ikke være Spørgsmaal om at gøre Forandring deri, det er der ingen Anledning til. Med Hensyn til Grænsen mod Ost har Erfaringen i en lang Række af Aar vist, at den i altfor høj Grad begrænser den mindre Skibsfart, der der drives, navnlig af Sættefipvere, og naar Udvalget der har foreslaaet, at man i Stedet for den Grænse, der falder tæt østen for Bornholm, skal tage saa at sige hele Østersøen, saa at Grænsen bliver den horizontale Linie ved den 58de Breddegrad, nemlig en Linie fra Rigabugten lige over til Nordspidsen af Gotland, tror man ikke derved at have udvidet Rettigheden til denne Art af Fart mere, end det er passende, og man mener saa i alt Fald at have imødekomet det Ønske, der næres af de Folk, der drive denne Fart. Jeg skal altsaa tillade mig at foreslaa, at disse Vædringsforslag vedtages, saaledes som de ere opførte her. Vædringsforslagene Nr. 24 og 25 ere egentlig fremkomne ved Samraad med den højtærede Minister, og Djemedet med dem er, at indskrænke til det mindst mulige, hvad der i § 19 er anført for at konstatere, at en Dampskibsmaskine er under 100 eller over 500 Hestes Kraft.